

VI. ÉVFOLYAM.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓHIVATALBA
városháztér 6. sz.

alá küldendő.

Pest, március 17.

1872.

12. szám.

GYÜJTŐKNEK

öt előfizető után

tiszteletpéldány jár.

Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda:

Városháztér 6. sz.

ide küldendő mindenféle
kézirat, mely »LUDAS
MATYINAK« van szánva

Prenumeráljunk

a LUDAS MATYI-ra. Félévre **3** frt, egész évre **6** frt.

Az országgyűlés mamelukjaihoz!

Józan észszel érteni sem lehet
A ti konok elfogultságtokat,
Egy vásott gyerekért kész akarva
Pusztitjátok drága hazátokat.
Pedig e gyerek valódi torzkép,
Egyetlen porcika sincs benne ép.

De hijába! — ez a ti művetek,
Közös erővel hoztátok létre,
Minthogy bűnös szerelem záloga,
Milliókat áldoztatok érte.
Édes anyja egy rút német dáma,
Aranyból készült hintóban jár ma . . .

Azt hittük, hogy maholnap megmurit,
Midőn teherbe járt e gyerekekkel,
A doktorok, kik őt megmentették,
Fizetve lettek százezrekkel;
Hogy e kornak is legyen csodája . . .
Törpét szült a magyar nép csufjára.

És ti, e csodaszörnyet még ma is
Anyjával együtt bálványozzátok,
Hogy izmosodjék vézna termete:
A nemzet vérével tápláljátok.
Még a haza bölcse is oly kába:
Mindent bele tömne a gyomrába.

Talpra esett kadenciák.

— Dr. Ágai Dolfinak. —

Addig emlegeted e szót
Minden vice nélkül, hogy „Están“,
Mig az előfizetőink
Mind elpárolognak eztán.

Dolfi! — vagyis helyesebben:
Toll-fí! ügyelj jól a lapra,
Bors-szemtelen élceidet
Fektesd erősebb alapra.

Mert ha nem . . . hát nem tartlak meg
Szerkesztőim közt herének,
S szubvenciódat elfogván —
Isten ütse kiheréllek.

Gr. Piculási Menyhért.

Nem épen talpra esett kadenciák.

— Válaszul gr. Piculási Menyhért úrnak. —

Jelige: Nagy méltóságú jó uram!
Mindenek felett miniszter!
Vegye jó szívvvel a midőn
Hozzá így zeng egy filiszter:

Olvasám a „Ludas Matyit“
S benne méltóságod dalát,
A dalt, a fonséges szépet
Mely a velőket hatja át.

Ó, mily büv-erő s nagyság van
A nem több csak hat pár sorban, . . .
A világ minden dalnoka
Nem állhat önnel egy sorba.

Csak a kár, hogy személyemmel
Ön sincs egészen eltelve;
Ön is csak azt zengi rólam
— A mit a világ rosz nyelve.

Uram! költők s miniszterek
Világszerte ismert feje!
Ne vonja meg szubvencióm
Mely egész élttem mindene. . .

Türje fogyatkozásimat,
Majd jövőre Jankóm javul, —
Ha szerét tehetem, lopok
Élčet Bécs vice-lapjaibul.

Addig is önt a türelem
Malasztival, isten áldja! . . .
Fényes cipőit nyelvel is
Pucolni kész hű szolgálja:

Dr. Ágai Dolfi

Sziporkák.

A. Már az igaz, hogy X. ur jó cseléd tartó!

B. Honnan tudod ezt?

A. Hát nem látod, hogy a szolgálója szemlátomást
hizik?

Ügyvéd: No barátom! nagy kő esett le a nyakamról, beszámoltam a tutorságról a törvénytörésnek.

Barát: Hát aztán nem sirtak az árvák?

Kurátor: Nézze rektram! úgy örülök ennek a nagyfülü disznónak . . .

Rektor: Szja, kurátor uram! azt mondja a deák:
„similis simili gaudet.“

— Epigramm. —

A kurmány élczhe beteges, —
Nagyun félthenek hodj kihál,
Azért kuráltatnak asztat
Folyton dukthur Ágoival.

Icig.

Discurszus Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Icig: Nini Mihály gazda, mi a baja? olyan álmosan néz khend khi, mint a herr vun Paczulay a multkori éjjeli ölés uthán.

Mihály: Tudja a tót, valamitől esőmört kaptam, nem tudna szomszéd valami orvosságot ajánlani?

Icig: Hát vegyen khend be hánytatót.

Mihály: Probáltam már, de biz engem a patikai szer meg nem hánytat.

Icig: Na halja khend, komendálok én khendnek jó orvosságot.

Mihály: S mi lenne a szomszéd?

Icig. Olvassa el khend a Tóth Vilmos belögyminiszter incompatibilitási törvényjavaslatát, ha ez se hánytatja meg, akkhur aztán a khend számára én nem thodok orvosságot.

Igaz, hogy ez a drága táplálék
Egy cseppet sem terhel benneteket,
Sőt még a mi legocsmányabb dolog,
Nagyban hizlalja a zsebeteket.
Mert hát, a mit amaz nem emészt meg,
Osztalék gyanánt mind a tiétek.

E gyerekeknek közösügy a neve,
Hogy anyja ki? azt ti jól tudjátok,
Mert hát a nemzet majd minden kincsét
Ez ocsmány kéjhölgyre pazarlátok.
Ennek csakis Bécs lehet a neve,
Hitszegőkké titeket ez teve.

Korbács.

Deák-párti dinomdánom.

(A sMagyar Politika“, „Borsszem Jankó“ és „Hirdongó“ referenseinek tónusa szerint, a mint a 48-as és baloldali értekezletekről megemlékeztek.)

Március 15-én a „Hungáriá“-ban gyöngyörű mákvi-rágokból szemenszedett társaság csődült egybe. E disztrupp többnyire muszkavezetőkből, provizoriusi főispánokból, a Bach-korszak alatt regnáló komitátsforstandokból, meg néhány ütött kopott eladósodott mágnásból állott. No a csődülde lehetett ugy 80 darab körül.

A cigány lelketlenül huzta ezt a pompás magyar nótát: „O du mein lieber Augustin“; s a hazafias áldomások egymást kergették a tivornya közepette, szóval dőzsöltek a szegény kócos nép bőrére.

A kurjantások sora következő vala:

Czapári gorof. Méltóságos és méltóságtalan urak! válogatott közösügyes legények! Március 15-én illő, hogy meg emlékezzünk arról, ki alkotmányunknak és szabadságunknak sirásója. Éljen a haza bölse! éljen az egyetlen igazi nem magyar! (Zajos bögés).

Icsi goróf. Mon cher ami! Mi egy nágy csátárrá készülünk a választásokra. Sok huzavonán huztuk vontuk már e házat keresztül kásul s hogy még szuszogunk csak Mágyárország védaszonyának, szüz Máriának köszönhetjük. Éljen a szüz Mari! (Éktelen nyafogás)

Lónyaki: Urrraim! a corruptió, a depraváció megmutatta ennek a rongyos magyar nációnak azon utat és módot, hogyan kell tömjénezni azon honáru-lóknak, kiket a nemzeti becsület 10—12 ezer forint nyugdíjban részeltet. Most midőn a palota építést Pesten és Budán megkezdjük, miért emelhetném poharamat őszintebben, mint a geschäftre, tehát éljen, akarom mondani égjen a temesvári fa lángjainál a lánchidi actia! (óriás röhögés.)

Csepü Palkó (quondám hevesi k. comisárius.) A haza bölse, midőn lábnyalására járultunk, kereken kijelenté, hogy a miniszterium jelenleg nem valami csecse-

becse, a mi után oly igen kácsingózni lehetne s ma holnap a fenének se kell, nem hogy nekem. Csatlakozván nagy hazánkfia szavaihoz bevágom ezt a pohár pezsgőt Fiákker Mili egészségeért. (fúlhasgató brávó bravissimo!)

Hulszki Ferkó Kedves barátim! In löre est veritas. Nehogy a Ludas Matyi azt fogja ránk, hogy a bort megisszuk, az igazságot benne hagyjuk — tehát kebelezzük be az igazságot is. Én bizom a füle si kerületbe n hogy ismét megválaszt oly nagy tüleste, minő magam vagyok la! Éljen a mamelukk párt! (megelégedett röhögés.)

Juszt a tótok királya elhaló hangon, melyet maga sem hall élteté az egyetnemértést.

Grojsz Laji. Hulszkiért, Hulszki pedig Grojsz Lajiért iszik.

Baj Berti, biztosítja a tisztelt csődülde, hogy a debreczeni hentéseknek kilencz tizedrésze tizenhárom próbás pecsovits. S értesíté a tisztelt clubbot, hogy jövőre ő jön fel a cegléd utcáról képviselőnek, nem Patai Pista!

Liptóibáró: azon maródi minisztereknek egészségeért iszik, kik a jogfosztogató törvény czikkeek gyártásába belebetegedtek.

Botrányos Laczi saját magaért kortyant egyet.

Vármán, kardját jobboldalra köti s csatára siet a filisztensok ellen, a börzénél azonban megáll, és diadalmas arccal megpuszizza Borsszem Jankó ő kutyaságát.

Fekete kávé után az egész csődülde szétfoszlott.

Adomák:

A régi nemzeti kortes világban történt, hogy egy Klein nemű tudós izraelita orvos szerelembe esvén egy hét szilvafás nemes öreg kisasszonnyal, ki keresztelkedett, megházasodott, nevét Kisfy-re magyaritá, kardot kötött s beállott úri párti (pecsovics) kortesnek. K. helységben korteskedvén a paraszt pártiak (liberális) ellen, feláll Kisfy uram egy tartalmától megüritett 10 akós hordóra s elkezdi a diktziót ekképen:

„Nemes bharáthim! Mikhur azokh a mi üseinkh Ázsiából lúháthon khigyüthekeh — itt aztán közbe kurjant egy h..., kortes: — az enyim hiszen gyühetett, hanem a tied száraz láb-bal gyütt át a vörös-tengeren, osztán meg Tabon sipolt!

Kisfy uram erre oly rettenetes zavarba jött, hogy a bemagolt lóhátos czifra diktzió egészen kárba esett.

P. városának igen érdemes kapitánya a régi purger világban Pakróc uram volt, mesterségére nézve becsületes kefekötő mester. — Egyszer egy asszony, iszákos, goromba férje ellen panaszkodott az igen érdemes kapitány úr előtt, s midőn szívének keserüségét kiürítene, így végzé zokogó hangon: „Ugy ám, nemzetes kapitány uram! nem elég, hogy goromba, mint a pakróc, hanem iszik is, mint a kefekötő.

Képzeltetni, hogy az igen érdemes kapitány úr, nem a legjobb szívvvel hallgatá az ismeretes magyar példabeszéd alkalmazását.

Szabadkai krónika.

Matyi bácsi! Csak most kezdem hinni, mióta „opcsinár“ (városi képviselő) vagyok, hogy csakugyan nagy ember vagyok. — Tudja-e Matyi bácsi! hogy most én vagyok a legnépszerűbb zsidója Szabadkanak és talán még populárebb vagyok — mint sok pecso-vics pápista. — De csak jó az az emencipatió! — Az előtt a Herr von Miska bácsi csak úgy félvállról beszélt velem; most pedig még a pandurok is salutálnak, mintha én akarnék polgármester lenni és nem Szikra Matyó, a kiről a „Reggeli Lapok“-ban azt olvassuk, hogy a „jobboldal egyhangulag“ Őt „akarja polgármesternek“. — Én ugyan nem vagyok egészen litterárisch ember, de mégis azt hiszem, hogy az „enhangulag“ szó helyett jobban illett volna oda: egy hangilag“. -- De legyen bármiképen: ha Szikra Matyó bir lenni kir. járásbíró és egyszersmind deákpárti vice president, hát miért ne tudna lenni zuschlágkpen polgármester is; csakhogy főispán ő méltóságának még azt kellene akarni, hogy csak „Ő“ maga és senki más ne candidáltassék a polgármesterségre. — Az ördög nem alszik. — Sokszor hallottam már, hogy a bot is elsül, ha czéloznak vele.....

Igaz-e Matyi bácsi! hogy az országgyűlés strájkot csinált? — Mi itt ugy halljuk, hogy a középbal fusionált a szélsőballal; a jobboldal pedig „confusionált“. — Midjárt tudtam én, hogy kutya van a kertben, mihelyt olvastam a PestiNaplóban a szabadkai Deákpárt telegrammját, a mely azt helyesli, a mi lónyájás, és azt roszalja ami „hazafias“. — Én csak azt csudálom, hogy a kormány ilyen kritikus esetben tanácsadás véget föl nem kereste az idevaló Deákpárt „Moltkéját!“ — Szeretné ugy-e tudni: ki az a szabadkai „Moltke“? de nem mondom meg... találja ki. *)

Adieu!

Körpelesz,
representant.

*) Hogy ki legyen, nem tudom; de arra mernék fogadni, hogy nem lehet más, mint kir. járásbíró.

Szerk.

Puffancs.

A gonosz nyelvek azt mondják, hogy Bittó — ugy szür alatt — megbizta volna egyik ehését, kitapogatni a szigetvári választók jobboldali szent érzelmeit. Az ismeretes ehés össze is hívott egy olyan jobbpárti értekezlet-félét, s elkezdé a csekély számú résztvevőket Bittó érdemei felől kapacitálni.

„Igen! tisztelt választók! — így folytató — Somogy nemcsak a Somsicsok, hanem a Bitók hazája is.“

„Az ám — vág közbe egy értelmes atyafi — kivált ezelőtt volt az, mikor még majd minden harmadik falu határában akasztófa volt felállitva

Levelezési lapok:

I.

Semmicchi Ödön urnak, Pesten az országházban.

Ödönkém! azt ígértem ám a korteseknek, hogy a bivalyhús mellé lesz kármonádli is, tehát annak idejében szállitass ám Pestről eleget.

N. Pista.

II.

„Ennek már czime nincs, találja ki, a ki ért hozzá, ki írta és kinek?“

Gyere má haza te! aztotat a krrrisztussodat! Földvállron már h'jába főzetem a túrócsuszát, ottmár könnyen megolvashatod az embereidet, aztotat a krrrisztussát nekik, peeig itatom ám őket, a multkor is öt dunaszentgyörgyi kortesünket úgy dobattam fel a kocsira, mint valami disznókat, a krrrisztussát a bélüknek; meg minden heti vásárkor levágotok egy-egy meddü bivalyt, a krrrisztussát a bivalyjainak. Ha még egy hétig haza nem tekintesz, akkor osztán megcsapta a jobbpárti ménkü eztetet a választást, a krisztusát neki.

III.

*Izenet. *)*

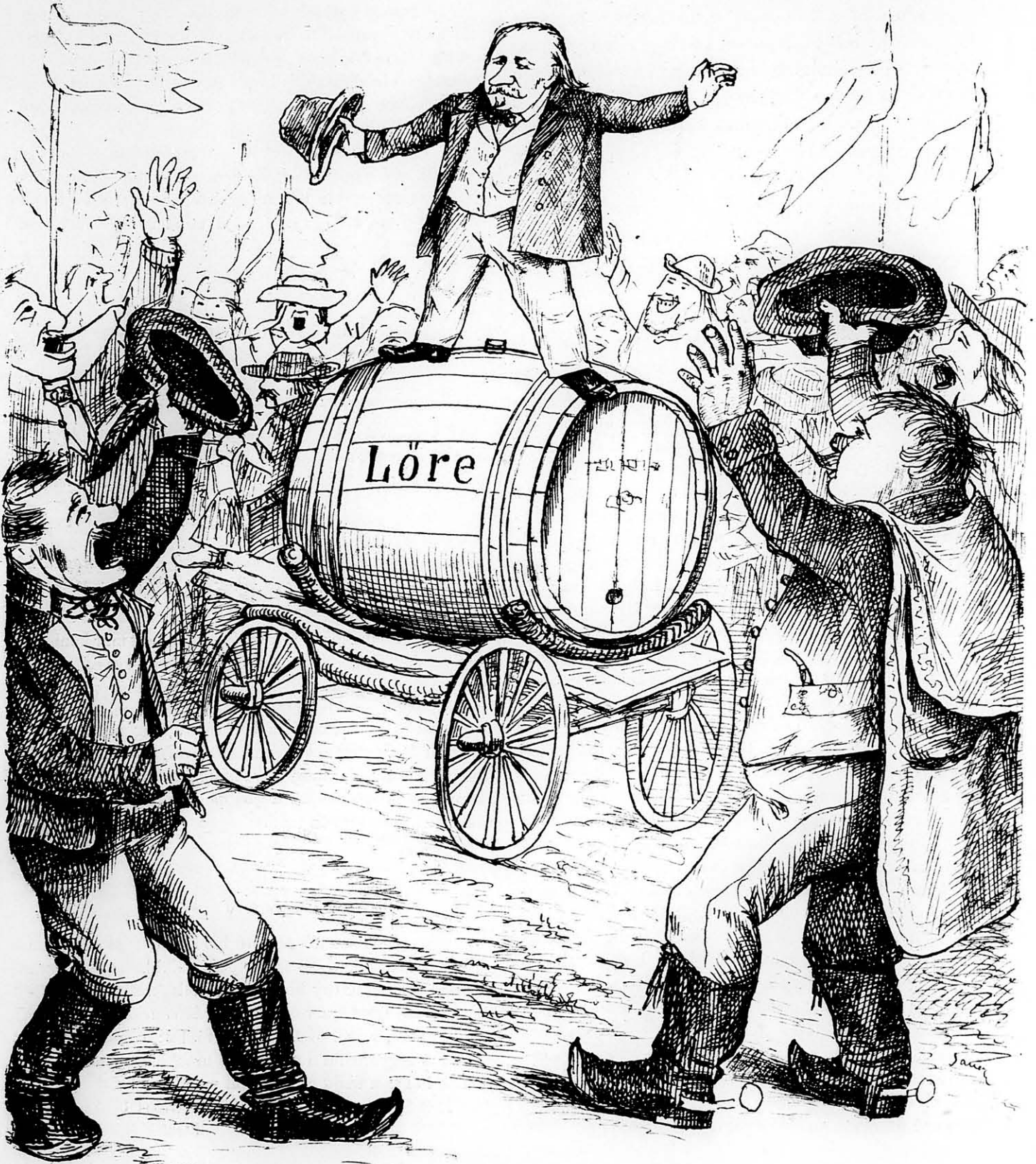
Nagyságos uram! A 100 hold földet kiosztottam embereinknek kukoricza alá, felezés nélkül, hanem ezek a kutya balpártiak egy holdat se vállaltak, sőt azt mondták, hogy ha igazsága volna a nagyságos urnak, hát nem etetne, itatna, s nem osztogatná a földet; e mellett még szidták is kegyetlenül a nagyságos urat, hanem azt nem írom le hogyan, majd csak szóval mondom el.

Kelt Dunaszentgyörgyön 1872. március 1-ső napján.

Liztes Kátó m. k.

*) Gyengébbek kedvéért megmagyarázzuk, hogy ez az izenet, a fentebbi levelezési lapokhoz tartozik. Matyi.

Jobboldali képvis

1868-ban.

lők fogadtatása.

1872-ben.

Apró pénzzel fizető zsidó.

Betámít Kuthen páter a napokban Pesten egyik trafikba s szivart kér.

A trafikás látva hogy pappal van dolga, kinálja: „thessék fűthiszthelendű orr! itt van a Mátyás Deákh! pompás egy ojságh!“

„Nem veszek, hiszen magam szerkesztem.“

Nagyot néz erre a zsidó s aztán e szavakkal dobja a Mátyás Deákot a pudlira:

„No fhene rágjo megh, azért nem khüll hát e senkhinek, hogy pap szerkheszti.“

A csongrádi két csodabogár.

Csongrádon két csodabogár
Vesztett módon civilizál,
S elég bámulóra talál
Mind az ír nok, mind a tanár.

Bámuld is meg, Csongrád népe!
Azt az egy pár embryót . . .
Ki fel merte tökfejére
Tenni azt a figarót.

Utánozva mint a majom,
Kopott mágnást és zsidót,
Kiknek őse, világesüfra,
Igaz magyar soh'se volt.

A pörös atyafiak.

Volt Fehérmegyében egykor egy Tolnai-Rattasir család. Ezen család régi szüette, megbarnult levelek nyomán, igényt tartott a bicskei- és lovasberényi urodalmakhoz.

A család szegény volt mint a templom egere, tehát a maga emberségéből nem igen folytathatta ezt a rengeteg processust.

Bevont hát az atyafiságba a kit csak uton-utfélen megcsiphetett.

A költségek fedezésére elfogadtak, tyukot, malacot, pulykát, kappant, s más ehhez hasonló nevezetes adományokat.

A kereset azután évtizedekről évtizedekig tartott.

E kik pénzzel és egyéb adománnyal befolytak a rengeteg keresetbe, — a kérdéses urodalmakból, — kinek fél, kinek egy egész telek ígértetett jutalom és várakozás fejében.

A perben két fő aktor állt.

Ez a két fő aktor vette fel a perre a költsönöket, s ez kötötte meg a szerződéseket is, az egész messze elágazó vérség nevében.

A kit aztán lehetett, szép aranyos ígéretekkel úgy befontak, hogy csak úgy szédült és gőzölt tőle a feje.

Egyszer ennek a két aktornak egyike Biára tévedt Ott egy jámbor svábnak anynyira tele beszélte fejét, keresetük fényes kimeneteleiről, hogy az szinte guszttust kapott valahogy belekeverődni ebbe a nevezetes familiába, a mely egykoron osztozni fog a lovasberényi és bicskei dominiumokon.

Az aktor ügyes ember volt, s legott észre vette a svábnak ezt a kegyes guszttusát. — Elkezdé tehát mindjárt fejtegetni a sváb előtt a perben álló felek származását, — családjaik szétágazó rendjét — s azon viszonyokat, a melynél fogva egyes szegényebb, s idegen ajku emberek is az atyafiság láncolatába keverődöztek. Tehát nem csupán magyar, hanem német polgár is van az atyafiság között!

Erre kipirosodott az örömtől a jámbor sváb arca.

— Talán bizony ő is atyafi; sohajtá úgy titkon mágában.

Az aktor észrevette ezt, s kérdé a sógort, hogy mi a neve.

A jámbor német, örömtől dagadó kebellet mondá meg becsületes, szász országból hozott nevét.

Az aktornak sem kellett több.

Legott elősorolta, szép kegyeletes rendben az atyafiság geneológiáját, s mind ezeknek igazolására ódon, nagy pecsétes leveleit elő mutatta, s volt, nem volt alapja bár, ráfogta a szegény svábra, hogy bizony sógor, így állván a geneologia rendje, — ebből látható, hogy kend is atyafi!

A németnek feje örömeiben kidagadt a süvegből.

Aztán etette itatta az aktort, s ellátta minden földi jóval, abban a reményben, hogy egykor mind ezekért, az atyafiságos összekötetésnél fogva, a lovasberényi és bicskei dominiumokból dus osztalékot kap. Történt azonban, hogy az értelmes aktor, a per folytatására, valami 200 forintoska költsön iránt, interpellálta fel az új atyafit.

Az új atyafi nem igen szabadkozott.

S hogy még nagyobb kedvet csináljon az aktor neki, kijelentet e, miszerint mihelyt a per lefoly, s a kérdéses dominiumokat birtoklásba veszik, a költsönző félnek legott visszafizetik a 200 forintját, ugy a várakozási 6°/_o percentjét, s ráadásul meg valami egy szeszio földet.

Ki állhatott volna ellent e varázsnak?

A furfangos aktor alig mondá a feltételeket, a jámbor sváb legott felnyitá pénzes ládáját, s kivéve belőle 200 ftot, átadta azt a dominiumokat kereső nagy messternek.

— Majd egy kis írást is kérek róla.

— Szivesen atyafi! — mondá az aktor — ezt szokunk is minden tisztességes atyánkfiaúnak adni már csak azért is, mert az ember halandó.

Diktum — faktum, az irás a 200 forintról megkésztült, s kötelezte magát a felvevő aktor bane, hogy mihelyt a bicskei és lovasberényi dominiumokat megajerik; legott becsülettel visszafogják azt fizetni 6% kamataival, s rá adásul még egy szesszió földet.

A jámbor sváb ugy örizte ezt a levelet, mint valami szent ereklyét.

Történt pedig ez eset után az, hogy elmúlt egy év, elmúlt kettő, s elmúlt tiz, de az ő kétszáz forintja az igért szesszióval csak nem akaródzott visszatérülni.

Már pedig az előzetes dolgok után nem bánta volna, ha az atyafiságból kitagadják is, csak azt a kétszáz forintocskát kaphatta volna vissza.

Hisz a per kimeneteléről mindig gonosszabb hirtet halott. Aztán meg a felesége is kegyetlenül szidta, hogy mért volt annyira stokfisch.

Egyszer aztán a minden nap megújuló házi békétlenség következtében elballagott a szegény sváb a járási szolgabíróhoz, előadta ott az ő alázatos panaszát, felmutatá azt a levelet is, a melyet ő attól a magyar atyafitól kapott az ő 200 forintjáról, — s most már miután az a visszafizetésre rá sem hederit, nagyon szeretné, ha a tekintetes szolgabíró ur, — neki igazságot szolgáltatna, s valamiképen megtérítné az ő pénzeeskéjét. Még az interestéről, meg a vele járó szesszióról is lemondana, csak a magja lenne meg ennek a pénznek.

A szolgabíró e kesergő panaszra elvette a jámbor embertől a 200 forintról szöllő adóslevelet, átolvasta azt figyelemmel, s miután megértette annak körmönfont tartalmát, — azt kérdé a panaszostól.

— Hát meg van már nyerve Bicske és Lovasberény?

— De hogy van tekintetes uram! — de hogy van! sóhajtá a sváb, — de nem is lesz soha.

— Nohát akkor atyafi — viszonzá a bíró a kend pénze sem térül vissza soha, mert ez adóslevélben világosan ki van az téve, hogy csak akkor fizetik vissza, ha a bicskei és a lovasberényi dominium meg lesz nyerve. Addig hát csak várjon kend, — s tegye fel ezt az adós levelet a gerendára. Lesz kendnek és maradékának legalább örökös adósa.

A szegény sváb erre a bírói nyilatkozatra csak nem elájult.

Hijába forgatta az irást, — abban ő volt megfogva, és nem az, a ki azt kiadta és aláírta. Meg is adta volna magát sorsának, csak már a felesége ne kunirozná őt minden nap annak a bicskei dominiumnak a szessziójával.

Ez a kunirozás azonban jobban bántotta, mintha a szolgabíró jó huszonötöt hegedültetett volna rajta.

Impertinens kérdés.

Csak azt nem tudni: per quam regulam.

Egykor az elhírhedt kancsal mészáro stól
Azt kérdezte egyik szeretett komája,
Ki az áldozatra szánt ökröt tartotta:
„Koma! a hová néz, oda üt-e bárdja?“
Ez csak csizmakefe, — impertinensebbet
Kérdezett nem régen a vén princípális,
Kinek rendszerinti szénhordója vagyok,
Kitől különben fél maga a halál is.
Értem majsztramat, az öreg Bánóczit.
Ezt kérdezte: „Joskó! meg tudnád mondani,
Hány asszonyceselédet bérált meg, mikor még
Nem volt aepiscopus szent Kéjjelfalusy?“
Igaz, hogy a klérus szent szertartásiban
Nem vagyok járatos, de mivel ismertem
Ő méltóságának roppant buzgóságát,
Gondolkozás nélkül ekkép feleltem:
„Mindenekelőtte szerezd meg magadnak
Azt a szent olvasót, mely ő méltósága
Czimerét a Matyi hetedik számában
Mint tükröt a ráma foglalja magába;
Akkor, — mert az utat nem kell ám sajnálni,
Rándulj fel Pestre gróf Szapáry Ivánhoz,
Adj be irásban egy szerény instantiát,
Csak ugy, ohne stempel, ő méltóságához.
Melyeket február huszonötödikén
Elárvereztek, kérj tőle egy paripát.
Hanem eszedem légy, ő méltóságánál
Alázd meg magad, és kérd a legjobbikát.
Ezután menj herczeg Eszterházy Pálh sz,
Kérj tőle hevesi — tassi — pusztájáról
Egy vén kandur nyulat, pihentet találsz ott,
Mert mind, de mind híres nagy gyorsaságáról.
Ekkor — de csak ugy, ha szépen meginstálod
Ő méltósága gróf Kinsky Octavián
Fog kölcsönözni egy jó futó agarat,
Kérd el a virtuózt, neve „Vespián“.
Hogyha bátya! készen lettél mind ezekkel,
A megbérmált nőket állítsd egy glédába
A Hatvan s Kápolna közti országuton.
Ennél jobb országut nincs Európába.
Ha feláll a gléda, ereszd el a nyulat,
S ha látod, hogy cirka száz lépésre haladt,
Rögtön küldd nyomába — de előbb vágd végig
Vespiánt — azt a jól futó agarat.
Mikor az agár is száz lépésre haladt,
Vedd sarkantyuba a híres paripádat.
Akkor aztán, karréj, nyulat és agarat
Előzd meg futással, — ne tátsd el a szádat,
S mikor majd a gléda előtt végig nyargalsz,
Ha lesz szent, jámbor és buzgó akarated,
Ázt a dicsőséges felszentelt olvasót,
De utolsó szemig — leimádkozhatod*).

Joskó Zazravetz,
szénégető.

*) Tudhatná kend azt Joskó! — hogy ha kend szénégető — tőkén kellene tartani szemét. Itt is egymásra lövi kend a bakot, — mert.

1. A papnak, — mig püspöket nem reparálnak belőle, — bérmálni nem szabad.

2. Ha gróf Szapáry Iván paripáit árverés utján eladták, — hogyan kölcsönözhet azokból?

3. Herczeg Eszterházy, — hogyan adhatna nyulat a tassi pusztáról holott azt régen egy zsidó birja.

Máskor eszén legyen kend.

Előfizetési felhívás

a „NÉP SZAVA“ című szabadelvű politikai hetilapra.

Polgárok! Egy küzdelmes évnegyed ismét lefoly pár nap mulva ennek az átkos közösügyes alkotmányunknak pestises légkörében.

Küzdelmes volt igen, mert ez évnegyedben számos oly jogoktól fosztá meg a nemzetet az uralkodó többség, mely jogok annak ősidőtől fogva köztulajdonai voltak.

A jövő sem áll előttünk valami kecsesítő színben. Még súlyosabb és fárasztóbb napok várnak reánk; de a „Nép szava“ a jövő küzdelmeitől sem retten vissza.

Tudjuk, hogy a nemzetek életében a szabadság, és az ezzel karöltve járó polgári jogok kivívását tömjénfűst és szentelt vízzel nem lehet érvényre emelni; hanem ily nagyszerű vívmányokhoz áldozat, nehéz munka, gyakran honfivér is kívántatik.

Mi nem akarjuk ugyan végletekre vinni hazánk közjogi és társadalmi küzdelmeit;

nem akarjuk azt, hogy hazánk önállósága és szabadsága érdekében tüztenger és vérözön borítsa ismét házainkat és határainkat;

de annyit mégis ki kell mondanunk, miszerint politikai önértetünk nem engedi azt, hogy a jogfosztó, jogtapodó önkény előtt egy újabbkori kegyes Jóbként meghajtsuk fejünket.

Tudjuk, hogy ez az emelt fej a zsarnokok becsvágya s öntetszelgése előtt nem kedves; tapasztalták polgártársak! hogy e miatt az önértet miatt már a multban is számos üldözések és szenvedések keserű megpróbáltatásainak voltunk kitéve;

de azért legyen bár a hatalom haragjától fejünk felett a felhő oly fekete, mint a holló tolla, vagy mint a pokol tornáca, még sem fogjuk megtagadni azon elveket, melyeket a küzdelem első napjaiban zászlónkra irtunk.

A jövőben is ott leng zászlónkon a dicső 48, a függetlenség, az ebből folyó önkormányzat és közművelődés, melyek egyesülten tehetik e hazát nagygyá és virágzóvá, a népet pedig megelégedetté és boldoggá.

Kossuth apánk kristálytisza jelene, sasróptü és tündöklő fényü szellemétől vezéreltetve, elszánt akarat és buzgalommal lobogtatjuk továbbra is e zászlót, kérvén tisztelt polgártársainkat, hogy bennünket e fárasztó munkában gyámolítani, ügyünk diadalát anyagi támogatásuk által biztosítani, társadalmi köreikben e magasztos célt elősegélni sziveskedjenek.

A „Népszava“ tárcája a közeli ápril, május és juniusi évnegyedben a nagyfontosságú hirhedt „Ónodi országgyűlés“ részletes leírását fogja ismertetni. Továbbá

„Arany trombita“ cím alatt a közelgő képviselőválasztási mozgalmas időszakban népies költeménysorozattal fogjuk meglepni olvasóinkat, mely költeményszűzérben nemes példaként fognak feltüntetettetni a tisztakeblü és megvesztegethetlen választók s azoknak bizalmukra érdemesült ellenzéki jelöltek, míg a félrevezethető erkölcstelének, és szavazati jogukat áruba bocsátó elvtelének kérlelhetetlenül állíttatnak a nyilvánosság szégyenkövére.

Azért polgártársak!

Fel a zászlót jó magasra,
Egész világ hadd láthassa;
Hadd lássák és hadd olvassák
Rajta e szót: s z e n t s z a b a d s á g !
Előre!!

Pest, március 15. 1872.

Mészáros Károly,
szerkesztő.

Kiadói szó.

A „Népszava“ előfizetési ára félévre 2 frt, egész évre 4 frt. — Gyűjtőknek minden öt előfizető után tiszteletpéldánnyal és 1873-ik évre szóló humorisztikus képes nagy naptárunkkal (bolti ára 1 frt); tíz előfizető után pedig a tiszteletpéldány és naptár mellett **Kossuth Lajosnak** legújabbán köre metszett életnagyságu arcképevel (bolti ára 2 frt) kedveskedünk.

Az előfizetési pénzek legcélszerűbben **postai utalványokon** küldendők kiadó-hivatalunkba, Pest, városháztér 6. szám alá.

Könyvárusi uton beküldött előfizetési összeg után készpénzben százalék nem adatik.

A „Népszava“ kiadó hivatala.